

— Каябашкото езеро! — припомни си пак внучката и се замисли по негс. И колко повече си припомняше приказката сякаш ѝ се откри самото езеро пред очи:

... През глжхнали в утрена омая вжрби се мержей езерето с бисерните св води. На една страна в сенките на вжрбалакв се сжбрали моми и момци, чакат полунощ да превали и пжрвата русалка да видят. А който има кураж пржв след нея да преплува езерото — той старост и на старини няма да познае. И всеки мжлком, потжнал в себе, пита се: би ли можл! Па защо? Няма два пжти да се мре я, — някой се куражи. А пжк ако преплуваш — тогаз . . . Какво ще бжде тогаз . . . никой незнаеше, защо няма още човек да е преплувал езерото . . . Ала от приказката се знаеше. Било е някога. Някога е имало по сжрдцати — за това и щастливи!

Надежда облжхва гжрди, сякаш всекк е готов на подвиг. Ала щом с поглед се езерото измери и се открият безджнните синеви на водата — нещо заджхва Лжрди и настава безнадежност.

Безнадежност обзема всички, а все пак чакат дано се русалката мерне и беке се сили найдат у някого.

Езерото сякаш още спи: тжй няма и потайно е то, като заспал човек. Отсреща, чийто брегове се тулят в тржстики и вжрби, забагрыва небето, — и езерото още по-потайно: гледа като змийско око.

Изненада: в този миг, когато езерото погледва като змийско око — свилокоса дева се мятва вжв водата и плавно се пониса кжм срещния бряг. Тя е решила: или вечна младост — или нека свжршва.

Не стигнала средата, почва да слабей; нещо като че я джрпа кжм джното . . . Всички от брега гледат и се морят . . . — ще загине, шепнат си. Горката! Що ѝ трябваше!

И за почуда! До като тя се бори с вжлните, направила сжс собствени ржце — стрелва се юноша голобрад, настига свилокосата мома, хваща я с една ржка и двама се понисат кжм другия бряг . . .

И там, гдето се сливат смарагдови води, сжс тжмни сенки на високи тржстики, се мярват две глави в целувка приближени, а около тях русалки хоро извили . . .